

Arrest

nr. 234 436 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7 / A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 21 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 juli 2019 een visumaanvraag kort verblijf in bij de Belgische ambassade te Manilla.

1.2. Op 22 november 2019 werd de afgifte van het visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING:

- VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN:*
- VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET:*
- VAN ARTIKEL 32 VAN DE EG VERORDENING NR. 810/2009 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 13 JULI 2009 TOT VASTSTELLING VAN EEN GEMEENSCHAPPELIJKE CODE:*
- VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL. SCHENDING VAN HET UNIERECHT.*

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

2.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

3.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

4.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

5.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

Het enige middel is ernstig en gegrond.

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het voornemen van verzoekende partij om het grondgebied van België te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld.

Dit klopt niet.

Verzoekende partij acht het vreemd dat deze motivatie niet verder wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Het is dan ook praktisch onmogelijk om een tegenargumentatie te geven als er slechts een vage standaardmotivering die niets bijkomend vermeldt, wordt opgenomen in de bestreden beslissing.

Zo kan elke beslissing op dezelfde wijze worden geweigerd, terwijl toch elk dossier individueel is en om een specifieke, concrete, individuele motivering vraagt.

Verzoekende partij begrijpt werkelijk niet waarop dit zou zijn gebaseerd.

Verzoekende partij is bovendien van oordeel dat alle gegevens in het dossier juist het tegenovergestelde aantonen.

immers, verzoekende partij is geboren in de Filipijnen en woont er reeds gedurende haar hele leven.

Verzoekende partij is, zoals hierboven gesteld, geboren in de Filipijnen en woont er reeds gedurende haar hele leven.

Haar hele leven speelt zich aldaar af...

Het grootste deel van de familie, zoals onder andere de kinderen, kleinkinderen, wonen in de Filipijnen.

Haar dochter Jacqueline werkt er als verpleegster en heeft haar eigen winkel waar haar echtgenoot en een werknemer werken.

Verzoekende partij heeft onroerende goederen.

Verzoekende partij wil haar schoonzoon en dochter komen bezoeken. De schoonzoon en dochter bezoeken bijna jaarlijks de familie in de Filipijnen (zie stuk 2) en zij wil nu ook hen bezoeken in België.

Daarnaast wenst verzoekende partij ook de volledige schoonfamilie van haar dochter te leren kennen en meer specifiek de moeder van haar schoonzoon.

Familiale banden zijn belangrijk en de moeder van de schoonzoon kan niet reizen naar de Filipijnen vanwege haar ouderdom en gezondheidssituatie.

Verwerende partij heeft aldus het enige middel geschonden door te stellen dat er geen voornemen zou zijn om het land te verlaten voor het verstrijken van het visum.

7.

Daarnaast heeft verzoekende partij, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, zowel voor de duur als voor een terugreis of doorreis.

Opnieuw moet verzoekende partij vaststellen dat het ook op dit punt blijft bij een standaardmotivering zonder enige verdere toelichting die op huidige zaak kan worden toegepast.

Dit is vreemd en niet correct.

Het is opnieuw praktisch onmogelijk om een tegenargumentatie te geven als er slechts een vage standaardmotivering die niets weergeeft, wordt opgenomen in de bestreden beslissing.

Zo kan elke beslissing op dezelfde wijze geweigerd worden, terwijl toch elk dossier individueel is en om een specifieke motivering vraagt.

Verzoekende partij begrijpt ook hier niet op basis van welke gegevens uit het dossier de verwerende partij van oordeel zou kunnen zijn dat er geen voldoende bestaansmiddelen zouden zijn.

Verzoekende partij moet daarentegen vaststellen dat alle gegevens in het dossier juist het tegenovergestelde aantonen.

Immers, verzoekende partij woont al heel haar leven in de Filipijnen. Haar dochter P. J. werkt als verpleegster in het "Flaviana Medical Clinic" sinds 2012 en zij heeft een eigen winkel waar haar echtgenoot en een werknemer werken. Haar dochter heeft de stand van de bankrekeningen bij de bank BDO waarover zij kan beschikken overgemaakt. Zij heeft zo de stand van de waarborg van het lottogeld (van de eigen zaak) overgemaakt. Op deze rekening staat een bedrag van 303.664,78 pesos, welke overeenkomt met ongeveer €5.520. Daarnaast heeft zij ook de stand van haar bankrekening overgemaakt. Op deze rekening staat een bedrag van 278.664,78 Pesos, wat overeenkomt met een bedrag van ongeveer €5.060,00. Deze bedragen zijn meer dan voldoende om de periode van 30 dagen te bekostigen en de heen- en terugreis voor zowel de dochter als voor verzoekende partij.

Verzoekende partij bezit bovendien onroerende goederen.

Daarnaast heeft haar schoonzoon zich ertoe verbonden om haar ten laste te nemen en in te staan voor alle kosten die zij heeft gedurende de reis als tijdens haar verblijf.

Eveneens valt er op geen enkele ernstige manier te vrezen dat zij haar terugreis naar de Filipijnen niet zou kunnen bekostigen. Tijdens haar bezoek aan België zal zij verblijven bij haar schoonzoon en dochter. Zij dient dus geen kosten van verblijf te betalen. Daarnaast legde zij reeds vliegtuigtickets heen én terug voor. De kosten van haar verblijf én terugreis zijn dus gedekt en in elk geval zal de schoonzoon alle kosten dekken die zij heeft.

Deze stukken worden zelfs niet besproken door verwerende partij, wat een impliciete aanvaarding ervan inhoudt.

Verwerende partij heeft aldus het enige middel geschonden.

8.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekende partij hier op een geen enkele manier vestigingsmogelijkheden heeft, als dit de schrik zou zijn van verwerende partij.

Hoe verzoekende partij zich hier met andere woorden zou vestigen en waarom, is thans een raadsel...

Bij een grondige studie van het dossier, had verwerende partij ook deze vaststelling dienen te maken.

Gelet op het bovengenoemde, is er duidelijk geen sprake van enig risico op vestiging door verzoekende partij.

Het middel is dan ook gegrond op dit punt gegrond."

2.2.1. Na een theoretische duiding van de aangevoerde rechtsregels voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet motiveert op grond van welke feitelijke vaststellingen werd besloten dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied te verlaten niet kan worden vastgesteld. Zij meent dat

een dergelijke motivering ten aanzien van eender welke aanvraag kan worden gegeven en dat uit de motieven niet blijkt dat er met de specifieke elementen van de zaak rekening werd gehouden.

Verzoekster wijst erop dat zij haar hele leven in de Filipijnen heeft geleefd, waar haar familie ook woont. Haar dochter J. werkt er als verpleegster en heeft een eigen winkel waar haar echtgenoot en een werknemer werken. Verzoeksters dochter heeft de stand van de bankrekeningen voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoekster over voldoende middelen beschikt om het verblijf in België te dekken. Verzoekster wijst er verder op dat zij onroerende goederen bezit en dat nergens uit blijkt dat zij een terugreis niet zou kunnen bekostigen. Verzoekster voert aan dat de voorgelegde stukken niet werden besproken door de verwerende partij.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS nr. 245.324 van 27 augustus 2019).

De bestreden beslissing weigert het visum aan verzoekster op grond van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Deze bepaling luidt als volgt:

"Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, (...)*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. (...)"

De bestreden beslissing steunt op de volgende motieven:

"(...)

☐ *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de dur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

☐ *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.*

(...)"

De bestreden beslissing verwijst aldus enerzijds naar artikel 32.1, a, iii, van de Visumcode en anderzijds naar artikel 32.1, b, van de Visumcode.

De verwerende partij wijst er in de nota met opmerkingen op dat de volgende documenten ter staving van de visumaanvraag werden voorgelegd:

- *Vliegticket;*
- *“Standard insurance” co op naam van verzoekster*
- *Geboorteakte en huwelijksakte;*
- *Uitnodigingsbrief van R. V. I.;*
- *Bijlage 3bis met als naam garant R. V. I.;*
- *Uittreksel samenstelling gezin V. I. R. en B. G. met zoon B. V. I. J. P.;*
- *Loonbrieven van V. I. R. en B. G.;*
- *Certificat of employment op naam van verzoekster;*
- *Verzoek van verzoekster om verlof;*
- *Approved leave of absence;*
- *“Certificat of business name registration 18/4/2017”;*
- *Annual income tax return;*
- *Report tax return;*
- *Certificaat waaruit blijkt dat F. M. B. cliënt is bij de bank Dccco;*
- *Bankuittreksel;*
- *Paglalarawang Teknika met beschrijving van een landperceel.”*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient verzoekster bij te treden waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert op grond van welke concrete gegevens werd geoordeeld dat zij haar voornemen om terug te keren niet zou hebben aangetoond, noch waarom werd besloten dat verzoekster niet over voldoende middelen zou beschikken. Verzoekster legde immers bewijzen van spaargelden neer, een eigendomsbewijs van een stuk grond, een uittreksel van haar inkomstenbelasting, bewijzen van tewerkstelling, en bewijzen dat haar dochter een handelszaak heeft.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze documenten door de verwerende partij werden beoordeeld. De bestreden beslissing vermeldt dan ook niet op grond van welke feitelijke vaststellingen werd besloten dat verzoekster niet aantoonde over voldoende middelen van bestaan te beschikken.

Met betrekking tot het voornemen om terug te keren, blijkt uit artikel 32 van de Visumcode dat er sprake moet zijn van *“gerede twijfel”*. *In casu* blijkt nergens uit de bestreden beslissing op grond van welke elementen in het dossier tot een dergelijke *“gerede twijfel”* werd besloten.

Het administratief dossier bevat een intern adviesdocument waaruit blijkt dat de eerdere aanvragen werden geweigerd wegens een hoog risicoprofiel op immigratie. Ditmaal werd echter een neutraal advies gegeven, omwille van het feit dat verzoekster bewijzen van eigendom voorlegde en haar dochter aantoonde over een inkomen te beschikken.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet vermeldt op basis van welke feitelijke elementen toepassing werd gemaakt van artikel 32 van de Visumcode, derwijze dat verzoekster het raden heeft naar de redenen waarom de visumaanvraag werd geweigerd. Verzoekster maakt aldus een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in die mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT